

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2024 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSO Konrad Mielcarek

Protokolant: Monika Raczyńska

w obecności Prokuratora Jana Zarosa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 maja 2024 r.

sprawy z wniosku D. K.

przeciwko Skarbowi Państwa

o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną z tytułu zatrzymania D. K. w dniach 20 marca 2023 r. - 22 marca 2023 r. w sprawie (...) Prokuratury Okręgowej w (...)

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz D. K. kwotę 15 000,- zł (piętnaście tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania D. K. w okresie od 20 marca 2023 r. do 22 marca 2023 r. w sprawie (...)Prokuratury Okręgowej w(...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie wniosek oddala;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy D. K. kwotę 240,- zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UWO	Sygnatura akt	XII Ko 14/24
1. WNIOSKODAWCA		
D. K.		
2. ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA		
1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki

-----	-----	
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
45.000 złotych	-----	
3.	Inne	
-----		

3. Ustalenie faktów				
3.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty	
		D. K. został zatrzymany w dniu 20 marca 2023 roku o godz. 06:05 na polecenie prokuratora Prokuratury Okręgowej w (...), który w dniu 14 marca 2023 roku wydał postanowienie o zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu podejrzanych S. P., G. K., D. K., T. F. i T. B. przez Policję do Wydziału (...) celem przedstawienia zarzutów i przesłuchania w charakterze podejrzanych.	Wyjaśnienia D. K.	k. 46v

Wnioskodawca został zatrzymany przez dwóch funkcjonariuszy Policji, ubranych po cywilnemu.

Funkcjonariusze odmówili mu możliwości wzięcia prysznic, pozwolili mu załatwić potrzeby fizjologiczne, towarzysząc mu przy tym w łazience. D. K. musiał przy nich rozebrać się i przebrać w ubranie, w który został wyprowadzony z mieszkania. Został skuty kajdankami z tyłu. Przeprowadzili go przez teren osiedla i za bramą osiedla wsiedli do radiowozu, a następnie przewieźli go na Komendę Rejonową Policji (...) przy ul. (...) w (...), gdzie spędził kilka godzin z kajdankami zapiętymi z przodu. Później został przewieziony do Prokuratury Okręgowej w (...) na dalsze czynności.

Postawiono mu zarzut o to, że w sprawie nadużycia udzielonych uprawnień w latach 2016 – 2018 w (...), tj. w okresie od bliżej nieustalonej daty w

2016, nie później niż w dniu 18 listopada 2016 r. do dnia 30 marca 2018 r., będąc obowiązany na podstawie ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych, do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) Grup S.A. pełniąc w okresie od 16 stycznia 2017 r. do 19 kwietnia 2017 r. funkcję prokurenta łącznego, a od 19 kwietnia 2017 r. funkcję prokurenta łącznego, a od 19 kwietnia 2017 r. funkcję pełnomocnika (...) Grup S.A., działając wspólnie i w porozumieniu z S. P., o którym wiedział, że w związku z pełnionymi funkcjami wiceprezesa zarządu (...) Grup S.A. był zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi tych spółek, G. K., o którym wiedział, że w związku z pełnioną funkcją prezesa zarządu (...) Grup S.A. był zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi tej spółki, T. F., o którym wiedział, że w związku z pełnioną funkcją prokurent

samoistnego oraz pełnomocnika (...) Grup S.A. był zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi tej spółki oraz R. K., w ten sposób, że w związku z planowaną i ogłoszoną w dniu 18 listopada 2016 r. w raporcie bieżącym spółki akcjonariuszom (...) Grup S.A., sprzedażą całości akcji spółki (...) S.A., wchodzącej w skład grupy (...) S.A., a zależnej od innej spółki z tej grupy kapitałowej: (...) Sp. z o.o., w dniu 28 lutego 2017 r. na wniosek zarządu (...) Sp. z o.o., uzyskano indywidualną interpretację podatkową, z której wynikało, że sprzedaż akcji spółki (...) S.A. nie spowoduje powstania zobowiązania podatkowego, która to indywidualna interpretacja podatkowa potwierdziła wnioski z poprzednio uzyskanej indywidualnej interpretacji podatkowej z dnia 18 czerwca 2015 r., również wywołanej na wniosek zarządu (...) Sp. z o.o., przy

czym informacje te zatajono przed członkami zarządu spółki nadrzędnej (...) Grup S.A. oraz przed jej akcjonariuszami, po czym po przeprowadzonej w dniu 1 marca 2017 r. transakcji sprzedaży spółki (...) S.A, w dniu 20 kwietnia 2017 r. zapłacono nienależnego kwotę podatku od tej czynności prawnej w wysokości 17.146.135,63 zł, oraz zatajono przed akcjonariuszami spółki nadrzędnej (...) Grup S.A. fakt powiększenia aktywów spółki (...) sp. z o.o. na kwotę 1 zł, zatajając przed rzeczoznawcą finansowym dokonującym wyceny aktywa spółki na kwotę nie mniejszą niż 18 505 941,59 zł, po czym doprowadzili w dniu 18 października 2017 r. do sprzedaży przez spółkę nadrzędną (...) Grup S.A. wszystkich udziałów spółki (...) Sp. z o.o. spółce (...) Sp. z o.o. za kwotę 45.000 zł, po cenie znacznie odbiegającej od ich faktycznej wartości, a następnie w dniu 30 marca 2018 r. nabyli wspólnie z G. K., T. F. i S. P.

od ww. spółki, po zmianie jej nazwy na (...) Sp. z o.o. całość udziałów (...) Sp. z o.o. za kwotę 48.000 zł oraz wystąpili o zwrot nienależnie opłaconego podatku w kwocie 17.146.135,63 zł, a następnie ten zwrot uzyskali w dniu 1 października 2018 r., jak też przejęli należność z tytułu ugody ze spółką (...) S.A. w kwocie 1.359.806,96 zł wpłaconą na konto spółki w dniu 18 października 2017 r., działając w powyższy sposób w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w następnie wyrządzili (...) Grup S.A. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w kwocie nie mniejszej niż 18.460.942,59 zł, tj. o czyn z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1, 2 i 3 k.k.

Po doprowadzeniu do Prokuratury Okręgowej w (...) został przesłuchany w dniu 20 marca 2023 roku o godz. 13:45, przy czym czynność ta trwała do godz. 14:10.

Następnie został przewieziony do (...), gdzie poddano

go rewizji osobistej i osadzono w celi. Później został również umieszczony z nim w tej samej celi mężczyzna podejrzany za rozbój z użyciem niebezpiecznego narzędzia. Kolejnej nocy do celi trafił kolejny mężczyzna zatrzymany za awanturę domową i posiadanie narkotyków.

W dniu 21 marca 2023 roku o godz. 15:20 w KRP (...) pobrano od D. K. materiał porównawczy – wymaz ze śluzówki policzków, co trwało 10 minut. Został skuty kajdankami zarówno na dłoniach, jak i na nogach, zaś ludzie mijający go patrzyli na niego z mieszkanką lęku i pogardy. Wnioskodawca nigdy wcześniej nie miał doświadczeń z Policją, nie był zatrzymany. Nie przebywał w otoczeniu osób, które były karane, czy też zarzucano im poważne przestępstwa natury kryminalnej. Stąd czuł się niekomfortowo w takich warunkach. Podczas

zatrzymania
otrzymał trzy posiłki
dziennie, sen miał
utrudniony z uwagi
na dokwaterowanie
mu innych
zatrzymanych w
nocy, ale i stale
zapalone światło i
hałasy za drzwiami.

Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawa w
Warszawie
postanowieniem z
dnia 22 marca 2023
roku w sprawie
o sygn. akt V
Kp 469/23 nie
uwzględnił wniosku
prokuratora o
zastosowanie wobec
D. K. tymczasowego
aresztowania.

Zastosował wobec
niego środek
zapobiegawczy w
postaci dozoru
Policji połączonego
z obowiązkiem
stawiania się we
właściwej dla jego
miejsca
zamieszkania
Komendzie Policji
raz w miesiącu,
połączony z zakazem
kontaktowania się ze
współpodejrzanymi
w sprawie oraz
zakaz opuszczania
kraju połączony
z zatrzymaniem
paszportu.

Zatrzymany został
zwolniony w dniu
22 marca 2023
roku o godz. 14:54,
tuż po posiedzeniu

		<p>przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania.</p> <p>W trakcie trwającego zatrzymania w dniu 21 marca 2023 roku obrońca D. K. wniósł zażalenie na jego zatrzymanie, kwestionując m.in. jego zasadność. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy po rozpatrzeniu wniesionego środka odwoławczego postanowieniem z dnia 4 maja 2023 roku w sprawie o sygn. akt V Kp 536/23 uznał zatrzymanie D. K. za bezzasadne.</p> <p>Zauważyć należy, że postanowieniem z dnia 6 lutego 2024 roku prokurator uchylił środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji wobec D. K. uznając, że podejrzany przez blisko rok czasu sumiennie wypełniał wszelkie swoje obowiązki, w tym stawał się karnie na każde wezwanie organów ścigania oraz wypełniał obowiązki wynikające z dozoru Policji.</p>		
<p>Postanowie-nie Sądu Rejonowego</p>	<p>k. 547 – 549 akt sprawy SR</p>			

<p>dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 4 maja 2023 roku w sprawie o sygn. akt V Kp 534/23</p>	<p>m.st. Warszawy w Warszawie o sygn. V Kp 534/23</p>	
<p>Płyta CD – zdigitalizowane akta sprawy (...) i tam:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Postanowienie o przymusowym zatrzymaniu i doprowadzeniu – t. XI, k. 2039; • Postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 14.03.2023 r. – t. XI, k. 2037 • Protokół zatrzymania D. K. w dniu 20.03.2023 r. godz. 06:05 – t. XI, k. 2041 – 2042 • Protokół przesłuchania podejrzanego z dnia 20.03.2023 r. – t. XI, k. 2045 – 2046v • Postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 22.03.2023 roku w sprawie o sygn. akt V Kp 469/23 	<p>k. 41</p>	

<p>w przedmiocie rozpoznania wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec D. K. – t. XII, k. 2360 – 2361v</p> <ul style="list-style-type: none"> • Protokół posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania przed Sądem Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 21 marca 2023 r., sygn. akt V Kp 469/23 – t. XIII, k. 2488 – 2490 • Postanowienie o uchyleniu środka zapobiegawczego – oddania pod dozór Policji z dnia 06.02.2024 r. – t. XXVII, k. 5353 – 5354v • Protokół pobrania materiału porównawczego w dniu 21.03.2023 r. – t. XVI, k. 3093 		
<p>Dokumenty dołączone do wniosku</p>	<p>k. 8 – 19, k. 21</p>	

Dokumenty złożone na rozprawie w dniu 14 maja 2024 roku	k. 45a – 45e			
Akta sprawy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie o sygn. V Kp 534/23 (3 tomy)				
3.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.		Fakt	Dowód	Numer karty
---		-----	-----	-----

4. ocena DOWODÓW		
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Zeznania wnioskodawcy D. K.	Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy w zakresie, w jakim znajdują swoje potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym. Zeznania uznać należało za wyważone, pozbawione emocjonalnej przesady, wyolbrzymiania doznanej krzywdy. W ocenie Sądu nie budziły wątpliwości okoliczności zatrzymania wnioskodawcy, jego czas, jak również wskazywane krzywdy psychiczne, których w jego wyniku doznał, bowiem są one adekwatne do doświadczenia życiowego w zakresie odczuć

		mogących towarzyszyć osobie zatrzymanej.
	dokumenty dołączone do akt sprawy	Nie budziły zastrzeżeń Sądu dołączone do akt sprawy dokumenty, w tym dołączone do wniosku (k. 8 – 19 i k. 21) oraz w postaci zdigitalizowanych akt prokuratorskich sprawy o sygn. (...) (k.41). Są to dokumenty oficjalne, urzędowe, niekwestionowane przez żadną ze stron.
	akta sprawy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie o sygn. akt V Kp 534/23 i odpisy postanowień	Zawartość akt sprawy oraz odpisy zawartych tam orzeczeń nie budzą żadnych wątpliwości Sądu pod względem ich autentyczności.
4.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
----	-----	-----
3. PODSTAWA PRAWNA		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
-----	-----	
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		

Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
15.000 złotych	<p>Wraz z odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty</p> <p>Obowiązek zapłaty odsetek został uregulowany w art. 481 k.c. W każdym wypadku opóźnienia dłużnika zapłacie świadczenia pieniężnego wierzyciel może domagać się świadczenia ubocznego w postaci odsetek za opóźnienie. Odsetki należą się w myśl wyraźnego brzmienia art. 481 § 1 k.c., jedynie od zobowiązań pieniężnych.</p>	
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
<p>Zgodnie z art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 k.p.k., oskarżonemu lub podejrzanemu, wobec którego stosowano <u>niewątpliwie niesłuszne</u> tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonania wobec niego wspomnianego środka zapobiegawczego czy też zatrzymania. Odpowiedzialność Skarbu Państwa za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie oparta jest <u>na zasadzie ryzyka</u>, a nie na zasadzie winy. Powyższe powoduje, że niewątpliwie niesłusznym – w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. – jest takie zatrzymanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 27 k.p.k. oraz zatrzymanie powodujące dolegliwość, której zatrzymany nie powinien doznać – w świetle całokształtu okoliczności</p>		

ustalonych w sprawie, a w szczególności prawomocnego jej rozstrzygnięcia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 roku, sygn. akt I KZP 27/99 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2002 roku, sygn. akt III KKN 452/99).

W ocenie Sądu zatrzymanie D. K. było niewątpliwie niesłuszne, bowiem postanowieniem z dnia 4 maja 2023 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy po rozpatrzeniu wniesionego środka odwoławczego obrońcy podejrzanego D. K. w sprawie o sygn. akt V Kp 536/23 uznał zatrzymanie m.in. D. K. za bezzasadne.

W uzasadnieniu tego postanowienia m.in. wskazano, iż wobec wnioskodawcy nie zrealizowały się przesłanki określone w art. 244 k.p.k., ani też w art. 247 § 1 i 2 k.p.k., które uzasadniałyby jego zatrzymanie, bowiem zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał wysnuć zasadnej obawy, że podejrzany lub osoba podejrzana nie stawi się na wezwanie, a która musi być uzasadniona, a więc realna, a nie tylko hipotetyczna, i wynikać z materiału dowodowego lub okoliczności sprawy. Sąd wskazał, że podejrzani od co najmniej 10 miesięcy przed zatrzymaniem mieli wiedzę o toczącym się śledztwie, co więcej pismami z dnia 5 i 6 lipca 2022 roku ich ówcześni pełnomocnicy zgłosili swój udział do postępowania i zadeklarowali, że ich mocodawcy, w tym wszyscy podejrzani, stawiają się na wezwanie organu i przedstawią stosowne informacje. Natomiast w dniu 17 listopada 2022 roku pełnomocnicy zawnioskowali o przeprowadzenie dowodu z ich depozycji, zaś prokurator

nie zdecydował się na wezwanie podejrzanych celem przedstawienia im zarzutów i przesłuchania w charakterze podejrzanego.

Mając na uwadze przytoczone powyżej rozstrzygnięcia i podniesione okoliczności, Sąd uznał, że w konsekwencji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, przy uwzględnieniu treści przepisów regulujących uprawnienie do dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia, daje podstawy do uznania, że zatrzymanie D. K. w dniach 20 – 22 marca 2023 roku w sprawie (...) Prokuratury Okręgowej (...) było niewątpliwie niesłuszne, zatem przysługuje mu co do zasady roszczenie na podstawie art. 552 § 4 k.p.k.

Wskazać należy, iż co do zasady prokurator na rozprawie uznał roszczenie wnioskodawcy i nie wnosił o oddalenie wniosku, a jedynie kwestionował wysokość zadośćuczynienia.

Inne

3.

Zwięźle o powodach podstawy prawnej

**4. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU
W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA**

Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia

Odszkodowanie

1.	Kwota główna	Odsetki
-----	-----	
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
<p>15.000 złotych</p> <p>D. K. był zatrzymany przez blisko 57 godzin, tj. od dnia 20 marca 2023 roku godz. 06:05 do dnia 22 marca 2023 roku godz. 14:54. Czynność zatrzymania nie była brutalna, wnioskodawca nie kwestionował, iż czynności podjęte przez funkcjonariuszy Policji i ich zachowanie było typowo służbowe, urzędowe. Upřednio wnioskodawca nie był zatrzymywany, co bez wątpienia miało wpływ na nasilenie stopnia doznanej krzywdy.</p> <p>Wprawdzie postępowanie przygotowawcze nadzorowane przez Prokuraturę Okręgowy (...) pod sygn. akt (...) przeciwko wnioskodawcy i innym osobom nie zostało zakończone, to jednak zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2006 roku, sygn. akt I KZP 5/06, Sąd może dokonać oceny kwestii niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. mając na uwadze, czy zastosowanie tego środka przymusu procesowego nastąpiło z obrazą przepisów rozdziału 27 k.p.k., a tym samym, czy spowodował on dolegliwość, jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać, analizując to zagadnienie w aspekcie całokształtu okoliczności zaistniałych w sprawie,</p>	<p>Wraz z odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty</p> <p>Odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie są wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest już wymagana i dlatego odsetki przysługują od dnia uprawomocnienia się wyroku (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1991 roku, sygn. akt I KZP 35/91).</p>	

w której doszło do zatrzymania, a znanych w dacie orzekania w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia. Powyższe oznacza, że D. K. może domagać się zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie, nie mniej jednak warunkiem normatywnym dla przyznania stosownego zadośćuczynienia jest ustalenie jego „niewątpliwiej niesłuszności”. Powyższe oznacza, iż aby mówić, że wnioskodawcy nabył roszczenie względem Skarbu Państwa o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniach 20 – 22 marca 2023 roku – to należy najpierw dokonać oceny słuszności zatrzymania.

Sąd miał na uwadze, że postanowieniem z dnia 4 maja 2023 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy po rozpatrzeniu wniesionego środka odwoławczego obrońcy podejrzanego D. K. w sprawie o sygn. akt V Kp 536/23 uznał zatrzymanie m.in. D. K. za bezzasadne.

Niewątpliwie niesłusznym jest takie zatrzymanie, które nie było uzasadnione okolicznościami faktycznymi, a jego zastosowanie nie było celowe i zasadne. Zasadność zatrzymania wiąże się z istnieniem podstaw do dokonania tej czynności, w tym danych uzasadniających przypuszczenie popełnienia przestępstwa przez zatrzymywanego i obawy, która wskazywała na potrzebę zatrzymania. Wskazać należy, iż D. K. wiedział o prowadzonym postępowaniu i deklarował chęć przedstawienia informacji na temat prowadzonego śledztwa (k.45a). Za Sądem Rejonowym podzielić należy pogląd, że wnioskodawcę należało wezwać

na przesłuchanie. O niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniu świadczy także fakt braku uwzględnienia wniosku o zastosowanie wobec D. K. tymczasowego aresztowania.

Wnioskodawca w chwili zatrzymania miał ukończony 44 rok życia (urodzony w dniu (...)), było to jego pierwsze zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, został umieszczony w radiowozie i następnie przewieziony na KRP (...). Okoliczność zatrzymania, w tym uczestniczenia funkcjonariuszy Policji przy czynnościach fizjologicznych i ubieraniu się wiązało się z dyskomfortem dla wnioskodawcy. Wobec wnioskodawcy zastosowano środki przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek założonych z tyłu, co mogło w odbiorze społecznym budzić obawę, iż jest on niebezpiecznym sprawcą. Na czynności ze swoim udziałem oczekiwał już z kajdankami założonymi z przodu. Czynności zatrzymania dokonano na oczach partnerki, w miejscu ich wspólnego zamieszkania, co z pewnością powiększało jego cierpienie. W ocenie Sądu z pewnością opisane przez wnioskodawcę okoliczności zatrzymania łączyły się z przykrymi przeżyciami. Także problemy z możliwością korzystania z sanitariatów, jak prysznic, czy też posiłków (wskazał, iż otrzymał wprawdzie trzy posiłki, ale bardziej niż skromne – k. 47). Do celi, w której przebywał, dokwaterowani byli kolejni zatrzymani – za poważne przestępstwa kryminalne, jak rozbój z użyciem niebezpiecznego narzędzia, czy awanturę domową i posiadanie narkotyków. Nigdy wcześniej nie miał do czynienia z ludźmi takiego pokroju. Jego sen także był przez to

utrudniony, lecz także przez stale zapalone światło czy hałasy za zamkniętych drzwi. Przewożenie na kolejne czynności procesowe z jego udziałem również wiązało się z założonymi kajdankami. Okoliczności zatrzymania i okres pobytu w warunkach izolacji z pewnością wywołały u wnioskodawcy zaskoczenie i stres, a także być dla niego upokarzające. Nie można jednak przyjąć, że sposób i przebieg zatrzymania były dla wnioskodawcy szczególnie i ponad miarę traumatyczne, gdyż w czasie zatrzymania funkcjonariusze Policji nie zachowywali się niestosownie i nieurzędowo wobec zatrzymanego. Mimo to niewątpliwie utracił zaufanie do organów wymiaru sprawiedliwości.

D. K. został zatrzymany nagle, chociaż przez swojego pełnomocnika uprzednio zgłaszał gotowość stawienia na każde wezwanie i złożenia zeznań. Był osobą niekaraną, posiadającą stałe miejsce zamieszkania i zatrudnienia, był szanowany w środowisku zawodowym.

Sąd uwzględnił także okoliczność związaną z ostracyzmem społecznym (prowadzenie w kajdankach przez osiedle) i zawodowym, przede wszystkim zaś miał na uwadze negatywne przeżycia psychiczne związane z pozbawieniem wnioskodawcy wolności, które relatywnie nie było długie, bowiem wynosiło blisko 57 godzin. W tym czasie wnioskodawca nie miał możliwości swobodnego wyboru miejsca pobytu, pozbawiony był kontaktu z osobą bliską, doświadczał dolegliwości związanych z brakiem możliwości wykonania zabiegów higienicznych, jak i wynikających

z rygorów, jakimi poddawane są osoby zatrzymane. W okresie tym podejrzany nie mógł wykonywać wcześniej zaplanowanych zajęć, musiał z kolei wykonywać polecenia funkcjonariuszy, tolerować ich obecność w czasie ubierania się i załatwiania potrzeb fizjologicznych.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności zatrzymania, jak również jego skutki nie uzasadniają zadośćuczynienia w żądanej wysokości 45.000 złotych. Sąd uznał, że kwota 15.000 złotych będzie adekwatna do rozmiaru krzywdy wyrządzonej wnioskodawcy na skutek niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w niniejszej sprawie.

Sąd podziela stanowisko zaprezentowane w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 czerwca 2020 roku, sygn. akt II AKa 393/19, iż zadośćuczynienie, wobec niewymierności szkody niemajątkowej, ma zrównoważyć negatywne przeżycia i jest swoistego rodzaju rekompensatą za naruszenie dóbr osobistych. Powinno mieć charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość z jednej strony musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej strony powinno być utrzymane w rozsądnych granicach. Orzekając o należnym wnioskodawcy zadośćuczynieniu Sąd miał na uwadze, iż nie może ono mieć charakteru symbolicznego (tak Sąd ocenia wnioskowaną przez prokuratora kwotę zadośćuczynienia w wysokości 5.000 złotych), z drugiej strony nie może być nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy. Wysokość zadośćuczynienia musi być utrzymana w rozsądnych granicach, przy czym zgodnie z art.

445 § 2 k.c. zadośćuczynienie winno być „odpowiednie”. Odpowiednia suma zadośćuczynienia musi mieć „charakter kompensacyjny rozumiany jako odczuwalna wartość ekonomiczna, odpowiadająca aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, przy czym z jednej strony nie może być wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, a z drugiej strony musi uwzględniać jej indywidualny wymiar, w tym konkretne cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ich rodzaj, czas trwania i natężenie” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 czerwca 2014 roku, sygn. akt II AKa 150/14). Przy czym badanie „przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa” jako kryterium pomocniczego do ustalenia wysokości zadośćuczynienia za krzywdę znajdzie zastosowanie tylko wówczas gdy pozostałe elementy składające się na ocenę rozmiaru dolegliwości, również charakteryzuje swoista „przeciętność”, rozumiana jako „typowość”, „nieskrajność” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 września 2018 roku, sygn. akt II AKa 297/18).

Niewątpliwie brak jest obiektywnego przelicznika krzywdy doznanej przez osobę niesłusznie izolowaną. Jednakże funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia sprawia, że z jednej strony nie może mieć ono jedynie charakteru symbolicznego, zaś z drugiej – nie może być nadmiernym ekwiwalentem pieniężnym w stosunku do krzywdy i być źródłem nieuzasadnionej korzyści majątkowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 listopada 2018 roku, sygn. akt II AKa 174/2018). Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął pod

uwagę całokształt okoliczności towarzyszących zatrzymaniu, w tym okres jego stosowania, wiek zatrzymanego, jego właściwości osobiste (osoba niekarana, posiadająca stałe zatrudnienie, szanowana w środowisku zawodowym), okoliczności sprawy (sposób zatrzymania), utrata zaufania do organów wymiaru sprawiedliwości. Z tych względów Sąd uznał, że odpowiednią funkcję zadośćuczynienia spełni kwota 15.000 złotych.

Sąd ustalając kwotę zadośćuczynienia nie mógł tracić z pola widzenia statusu finansowego społeczeństwa. Otóż przeciętne wynagrodzenie w Polsce w 2023 roku wynosiło 7.155 złotych brutto. Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę nie jest oczywiście odszkodowaniem, ale miarkując wysokość takiej kwoty Sąd, jak wspomniano, winien mieć na względzie ogólne warunki społeczno-ekonomiczne oraz skonfrontować je z warunkami ekonomicznymi i poziomem życia wnioskodawcy. W konsekwencji Sąd uznał sumę 15.000 złotych za adekwatną i uwzględniającą wszelkie okoliczności sprawy w związku z pobytem wnioskodawcy w warunkach izolacji w okresie od dnia 20 marca 2023 roku do dnia 22 marca 2023 roku. W ocenie Sądu, przyznana kwota zadośćuczynienia stanowić będzie dla niego odczuwalną wartość ekonomiczną, a jednocześnie obiektywnie nie sprawia wrażenia nadmiernie wygórowanej. Natomiast w pozostałej części wniosek w omawianym zakresie zadośćuczynienia został oddalony jako nazbyt wygórowany.

<p>Z kolei wnioskowana przez prokuratora, jak już wcześniej wskazano, kwota zadośćuczynienia w wysokości 5.000 złotych, zdaniem Sądu, nie byłaby kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 2 k.c., bowiem w stosunku do naruszonego dobra w postaci wolności osobistej byłaby ona pozbawiona odczulanej wartości i jako taka miałaby charakter wyłącznie iluzoryczny.</p> <p>Reasumując, mając na uwadze opisane wyżej okoliczności Sąd uznał, że kwota 15.000 złotych przyznana tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia, uwzględnia całokształt okoliczności dotyczących wnioskodawcy oraz jest utrzymana w rozsądnych granicach, dostosowanych do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie. Jest to kwota adekwatna do stopnia krzywdy D. K. wywołanej zatrzymaniem. Jednocześnie Sąd uznał, że przyznanie zadośćuczynienia w kwocie wyższej, zgodnej z żądaniem wnioskodawcy, stanowiłoby kwotę już wygórowaną.</p>		
Inne		
3.	-----	
<p>5. Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU</p>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Sąd zasądził kwotę 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie za okres od dnia 20 marca 2023 roku do dnia 22 marca 2023 roku. W ocenie Sądu, brak jest jakichkolwiek	

	<p>przesłanek do przyznania D. K. kwoty zadośćuczynienia ponad już przyznaną, w szczególności we wnioskowanej wysokości 45.000 złotych.</p> <p>Stąd też w pozostałej części żądanie dotyczące zadośćuczynienia D. K. jako wygórowane, niewspółmierne do odniesionej krzywdy i nie znajdujące uzasadnienia w realiach przedmiotowej sprawy, nie mogło zostać uwzględnione, co skutkowało oddaleniem wniosku ponad zasądzoną kwotę.</p>	
III.	<p>Jak wynika z przepisu art. 554 § 4 k.p.k. w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części wnioskodawcy przysługuje od Skarbu Państwa zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika.</p> <p>Wnioskodawca w przedmiotowej sprawie był reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, co obligowało Sąd do zasądzenia na rzecz Wnioskodawcy kwotę w wysokości 240 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd orzekł mając na względzie, iż przedmiotowa sprawa została rozpoznana na jednym terminie rozprawy, mając na względzie przepis § 11 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p>	

6. Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

IV.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 554 § 2 k.p.k., przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

7. **PODPIS**

Sędzia SO Konrad Mielcarek